

Τα εν Ελλάδι κατάλοιπα των θαυμαστών τού Σταλινισμού

- Ποιο είναι το παράδοξο φαινόμενο που παρατηρείται διεθνώς με τα κομμουνιστικά κόμματα, μετά την πτώση του Κομμουνισμού στην Σοβιετική Ένωση;
- Πρώτη φορά συμβαίνει να έχουν κλείσει τα κεντρικά και να λειτουργούν τα υποκαταστήματα!

Κομμουνιστικό ανέκδοτο

Πόση αλήθεια περιέχουν τελικά μερικά ανέκδοτα και ιδίως τα πολιτικά...

Η σφαγή του Κατίν και ο Ριζοσπάστης

Το Κατίν είναι μια δασώδης περιοχή της Ρωσίας, 500 χιλιόμετρα από τα σύνορα της Πολωνίας και 5-6 χιλιόμετρα από την ομώνυμη πόλη. Εκεί, την άνοιξη του 1940, εκτελέστηκαν από τους Σοβιετικούς, 22.000 Πολωνοί αξιωματικοί, αστυνομικοί, πολιτικοί κ.ά. και θάφτηκαν σε ομαδικούς τάφους. Μέχρι την δεκαετία του 1990, η σοβιετική προπαγάνδα, είχε καταφέρει να χρεώσει αυτό έγκλημα στους Ναζί που ανακάλυψαν τους τάφους το 1943, οπότε και η Ρωσία αναγνώρισε το έγκλημα και τελικά παραδέχτηκε ότι διεπράχθη με εντολή του Στάλιν. Το 2008, αποχαρακτηρίστηκαν απόρρητα κρατικά έγγραφα που έγιναν διαθέσιμα προς έρευνα. Ο ίδιος ο πρόεδρος της Ρωσίας μάλιστα, Βλαντιμίρ Πούτιν, έδωσε επίσημη μορφή στην παραδοχή αυτή, παρευρισκόμενος το 2010 σε κοινό «μνημόσυνο» Πολωνίας-Ρωσίας στο Κατίν για τη σφαγή του 1940, επί Στάλιν.

Κι όμως... Υπάρχουν και κάποιοι που αρνούνται να δουν την αλήθεια κατάματα και επιμένουν στις ονειρώξεις της σταλινικής προπαγάνδας κι αυτοί δεν είναι Ρώσοι, αλλά Έλληνες. Ο «Ριζοσπάστης», η εφημερίδα δηλαδή του ΚΚΕ, παρ' όλες τις αποκαλύψεις αυτές, επιμένει ότι το έγκλημα αυτό το διέπραξαν οι Ναζί και όχι ο «πατερούλης» Στάλιν.

Θαυμάστε τους:

1. Κατίν: Από τον Γκαίμπελς στους κινηματογράφους - Η διαχρονικότητα ενός ψέματος.
2. Το Κατίν, ο Γκαίμπελς και ο «Άλφα».

3. Katyn.

4. Το Κατίν, η προπαγάνδα και οι πρόθυμοι απολογητές των Ναζί.

Δεν χρειάζεται να σχολιάσει κάτι, κάποιος εδώ. Η απάντηση στην ιδεοληψία του Ριζοσπάστη, έρχεται εξ αριστερών και πιο συγκεκριμένα από την σελίδα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Βύρωνα:

Αν και τα περισσότερα στοιχεία και ενδείξεις συνηγορούν ότι πρόκειται για σταλινικό έγκλημα, το θέμα του Κατίν δεν έχει κλείσει ακόμη εντελώς για την ιστορική έρευνα. Στο παρόν άρθρο, θα ασχοληθούμε πρώτα στοιχειωδώς με το Κατίν ως ιστορικό γεγονός, σε αυτή δε τη συνάφεια θα ελέγξουμε την αξιοπιστία των πηγών του Ριζοσπάστη και το αν, από άποψη οπτικής και δεοντολογίας, υποστηρίζουν την εκδοχή του των γεγονότων.

Μια πρώτη παρατήρηση εδώ είναι ότι, με όλη τη σημασία του, το Κατίν αντιπροσωπεύει ένα μικρό κλάσμα από τα εγκλήματα και τις εκατόμβες του σταλινισμού. Τα εγκλήματα αυτά -αρκετά ετερογενή και ποικίλα- περιλαμβάνουν εκατομμύρια κομμουνιστές και αθώους πολίτες, θύματα του λιμού του 1932-33, των εκκαθαρίσεων και εκτοπίσεων μετά τις Δίκες της Μόσχας κ.ά. Είναι ακόμη γεγονός ότι ο σταλινισμός ευθύνεται για εξίσου απεχθή, κυνικά εγκλήματα με εκείνο του Κατίν, όπως η παράδοση το 1940, στο πλαίσιο του Συμφώνου Μολότοφ-Ρίμπεντροπ, εκατοντάδων γερμανών κομμουνιστών και Εβραίων στην Γκεστάπο, γεγονός που επιβεβαιώνεται από πλήθος αξιόπιστες πηγές. Ενδεικτικά, αναφέρουμε την αυτοβιογραφία της Μαργκαρέτε Μπούμπερ-Νόιμαν, γυναίκας του εκκαθαρισμένου στις σταλινικές διώξεις μέλους του ΠΓ του Γερμανικού ΚΚ Χαντς Νόιμαν, που εξορίστηκε σε στρατόπεδα της Σιβηρίας και, μετά την παράδοσή της, επέζησε αργότερα και από τα ναζιστικά κρεματόρια. Είναι σαφές ότι εκείνοι που προέβησαν σε τέτοια αίσχη, στο όνομα του κομμουνισμού, δεν θα δίσταζαν να κάνουν αυτό που τους καταλογίζεται στο Κατίν.

Από κει και πέρα, εντυπωσιάζει το ότι οι αρθρογράφοι του Ριζοσπάστη, ενώ φωνασκούν για διάφορα υποτιθέμενα "στοιχεία" και "μαρτυρίες" για το Κατίν, δεν έχουν το σθένος να παραθέσουν τα πιο στοιχειώδη, αναμφισβήτητα γεγονότα της υπόθεσης και να θέσουν το ερώτημα: Ποιος είχε λόγο να προβεί

στο συγκεκριμένο έγκλημα;

Βέβαιο είναι ότι στο Κατίν (ρωσική περιοχή κοντά στο Σμολένσκ) εξοντώθηκαν και θάφτηκαν ομαδικά μερικές χιλιάδες ανώτερα και μεσαία στελέχη του πολωνικού στρατού. Αυτά τα στελέχη (όχι μόνο οι υψηλόβαθμοι στρατιωτικοί, αλλά και το τεχνικό, διοικητικό και λοιπό προσωπικό), είχαν συλληφθεί στο κατεχόμενο από τον σοβιετικό στρατό μέρος της Πολωνίας και είχαν μεταφερθεί σε σοβιετικά στρατόπεδα. Η διαμάχη έγκειται στο αν εκτελέστηκαν το 1940-41, σε μια επιχείρηση οργανωμένη από τις σταλινικές μυστικές υπηρεσίες και τον Μπέρια, κάτι που αποδέχονται, με βάση τις υπάρχουσες μαρτυρίες, πλήθος έγκυροι ιστορικοί. Ή, από την άλλη, αν πρόκειται για μια “προβοκάτσια των ναζί και των ιμπεριαλιστών” με στόχο τη συκοφάντηση του Στάλιν, κάτι που, εκτός από τους σταλινικούς απολογητές, δεν υποστηρίζει στην πράξη κανείς μελετητής κάποιου κύρους, που θα μπορούσε να επικαλεστούν στο ΚΚΕ.

Για να πιστέψουμε την εκδοχή των αρθρογράφων του Ριζοσπάστη θα έπρεπε, λοιπόν, να δεχτούμε την ύπαρξη μιας “διεθνούς συνωμοσίας”, τόσο πλατιάς που να περιλαμβάνει σχεδόν τους πάντες εκτός από τους ίδιους. Αυτό, ξέχωρα από το ότι δεν μας δίνουν κανένα κίνητρο που είχαν οι ναζί για την εξόντωση των ναζί. Πραγματικά, ακόμη και η μαζική εκκαθάριση των Εβραίων, “βδελύγματος της φύσης” για το ναζισμό, ξεκίνησε το 1942-43. Γιατί, λοιπόν, οι ναζί να εκτελέσουν τους πολωνούς αξιωματικούς το 1941, όταν πίστευαν ότι θα κερδίσουν τον πόλεμο και όταν, με δυο χρόνια κράτηση γεμάτα στερήσεις και βασανιστήρια στα σταλινικά κάτεργα, ένα μέρος τους τουλάχιστον -αν υποθεθεί ότι είχαν μείνει ζωντανοί- θα ήταν πρόθυμο να συνεργαστεί μαζί τους; Αυτό, απεναντίας, αποτελεί λόγο για την εξόντωσή τους από τις σταλινικές μυστικές υπηρεσίες, ενώ και η μεθοδολογία της εκτέλεσης (οι κρατούμενοι πυροβολήθηκαν ατομικά με μια σφαίρα στο κεφάλι) ταιριάζει περισσότερο με τις σταλινικές παρά με τις ναζιστικές πρακτικές.

Για το ποιόν των πηγών του ΚΚΕ

Τα κατά τα άλλα περισπούδαστα άρθρα του Ριζοσπάστη, ενώ παρακάμπτουν όλα

αυτά τα, όχι ασήμαντα, θέματα, βρίθουν αναφορών σε ύποπτες σταλινικές μαρτυρίες. Έτσι επικαλούνται ότι “ο επικεφαλής της Σοβιετικής Εισαγγελίας στις Δίκες της Νυρεμβέργης, Ρόμαν Α. Ρούντενκο (Roman A. Rudenko), πρότεινε να συμπεριληφθεί σε αυτές και η υπόθεση του Κατίν” (βλ. το άρθρο του Α. Γκίκα), ως “συνεκδοχική” απόδειξη ότι, για να το προτείνει, αποκλείεται να το έκανε ο Στάλιν. Κοντά σ’ αυτό, φαίνεται, βρέθηκαν σε πτώματα στους τάφους κάποια σημειώματα με ημερομηνία μεταγενέστερη της υποχώρησης του σοβιετικού στρατού (λες και οι Γερμανοί ήταν τόσο ηλίθιοι ώστε να τα αφήσουν για να τους ενοχοποιούν). Και, βέβαια, για να το λέει ο Γκαίμπελς ότι το έκανε ο Στάλιν, πάει να πει ότι δεν το έκανε (γιατί αλλιώς, αν ακόμη και ο Γκαίμπελς μπορούσε να λέει την αλήθεια απέναντι στον Στάλιν, τα συμπεράσματα για τον Στάλιν και τους υπερασπιστές του δεν θα ήταν πολύ κολακευτικά...).

Εκείνο που δεν λένε οι αρθρογράφοι του Ριζοσπάστη είναι ότι στελέχη όπως ο Ρ. Ρούντενκο εμπλέκονταν ήδη στην εξόντωση χιλιάδων σοβιετικών πολιτών στις Δίκες της Μόσχας, και επομένως δεν θα είχαν ηθικό πρόβλημα να χαλκεύσουν στοιχεία για να αποσείσουν από το σταλινικό καθεστώς τις ευθύνες για το Κατίν. Στις Αναμνήσεις του, ο Ν. Χρουστσόφ παραθέτει μια αποκαλυπτική τοποθέτηση του Ρούντενκο πριν από το 20ό Συνέδριο, όταν τον ρώτησε σχετικά με τη βασιμότητα των κατηγοριών ενάντια στους Μπουχάριν, Ρίκοφ και τους άλλους εκκαθαρισμένους μπολσεβίκους ηγέτες:

“Ο σύντροφος Ρούντενκο απάντησε ότι, από την άποψη των δικαστικών κανόνων, δεν υπήρχε καμιά απολύτως μαρτυρία για την καταδίκη ή ακόμη και την προσαγωγή σε δίκη εκείνων των ανθρώπων. Η υπόθεση για τη δίωξή τους είχε βασιστεί σε προσωπικές ομολογίες που τους είχαν αποσπαστεί βίαια, με σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια και ομολογίες που αποσπώνται με τέτοια μέσα είναι μη αποδεκτές ως νόμιμη βάση για να προσαχθεί κάποιος σε δίκη”.

Έστω κι αν τους δοθεί ένα ελαφρυντικό, εφόσον η ανυπακοή στις εντολές του Στάλιν θα σήμαινε και τη δική τους εκκαθάριση, μοιάζει εντελώς αντιδεοντολογικό να επικαλείται κανείς τις ενέργειες αυτών των στελεχών,

όταν ήταν εντολοδόχοι του Στάλιν. Κι αυτό, όταν είναι πλατιά γνωστή η σταλινική δεξιοτεχνία στην πλαστογράφηση ιστορικών γεγονότων, ξεκινώντας από την ίδια την Οκτωβριανή Επανάσταση. Αυτές οι παρατηρήσεις θέτουν και το θέμα των πηγών στις οποίες βασίζεται σήμερα το ΚΚΕ για την επιχειρούμενη δικαίωση και εξαγνισμό του Στάλιν.

Η “αυθεντία” των Γ. Μούχιν και Γκ. Φουρ

Πέρα από αμφίβολες παλιές σταλινικές μαρτυρίες, η αρθρογραφία του Ριζοσπάστη για το Κατίν επικαλείται κυρίως δυο “αυθεντίες”, τον Γιούρι Μούχιν και τον Γκρόβερ Φουρ. Από αυτούς αντλούν τα υποτιθέμενα σύγχρονα “στοιχεία” για την υπόθεση, όπως η αμφισβήτηση των εγγράφων που δόθηκαν μετά το 1990 επί Γιέλτσιν ή η απόφαση του ΠΓ του ΚΚΣΕ με υπογραφές του Στάλιν και των υπόλοιπων για την εκτέλεση των Πολωνών.

Το ερώτημα για τη γνησιότητα των ντοκουμέντων είναι ακόμη ανοικτό. Σημαντικές δυσκολίες στη διασάφηση του θέματος προκαλεί και ότι η τωρινή, αστική κυβέρνηση του Πούτιν, εμποδίζει συστηματικά, στο πλαίσιο της δικής της αναβίωσης του Στάλιν ως “μεγάλου εθνικού ηγέτη”, την πρόσβαση σε σχετικά αρχεία. Πέρα όμως από το ότι μια μελλοντική τυχόν απόδειξη πως τα έγγραφα είναι πλαστά δεν θα αποδείκνυε την αλήθεια για το Κατίν, αλλά μόνο την αναξιοπιστία του Γιέλτσιν, έχει σημασία να δούμε πόσο αξιόπιστες είναι οι πηγές του ίδιου του ΚΚΕ.

Ο Μούχιν έγινε γνωστός όταν εξέδωσε το 1995 το βιβλίο Κατίν ντετέκτιβ, στο οποίο ισχυριζόταν ότι η σφαγή του Κατίν δεν ήταν έργο των σταλινικών και ότι τα ντοκουμέντα μετά την περεστρόικα ήταν “πειραγμένα”. Τους ισχυρισμούς του αναπαράγει ο Φουρ σε διάφορα άρθρα του και από εκεί τους αντλούν, με συστηματικές παραπομπές και στους δύο, οι εμβριθείς δημοσιολόγοι του Ριζοσπάστη (βλ. τα άρθρα των Γκίκα, Μπογιόπουλου, Κρητικού κ.λπ.), εμφανίζοντας ή υπονοώντας πως πρόκειται για έγκυρους ερευνητές, έστω και “μη κομμουνιστές”, που υπερασπίζονται την ιστορική αλήθεια απέναντι στα “ψεύδη” και την “προδοσία” της περεστρόικα.

Ένας Ρώσος Λιακόπουλος

Τίποτα δεν απέχει πιο πολύ από την αλήθεια. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για δυο κιτρινιστές, αντικομμουνιστές δημοσιολόγους, χωρίς ίχνος επιστημονικής αξιοπιστίας και σοβαρότητας. Ο μεν Μούχιν είναι ένα είδος Ρώσου Λιακόπουλου, που συνδυάζει την υπεράσπιση του Στάλιν με ωμές αντισημιτικές, σοβινιστικές και τσαρλατάνικες απόψεις. Ο δε Φουρ ένας χυδαίος σταλινικός απατεώνας, που αξιοποιεί τις “μελέτες” του Μούχιν εν γνώσει των αντιδραστικών αφετηριών και της αναξιοπιστίας τους.

Είναι ενδεικτικό ότι κανείς σοβαρός ερευνητής δεν ασχολείται με τις δημοσιεύσεις του Μούχιν, που δεν είναι καν ιστορικός, αλλά μεταλλειολόγος μηχανικός — όπως και εκδότης μιας δημοφιλούς στους Ρώσους εθνικιστές και αντισημίτες εφημερίδας. Και αυτό δεν παραξενεύει ούτε οφείλεται σε κάποια “αντικομμουνιστική προκατάληψη”, αφού, όπως διαβάζουμε σε σελίδες στο Διαδίκτυο, τα επιτεύγματα του κυρίου Μούχιν περιλαμβάνουν:

–Μια συλλογή άρθρων που ισχυρίζεται ότι ο Χίτλερ ήταν το μεγαλύτερο στρατιωτικό μυαλό που υπήρξε ποτέ, και έχασε στον πόλεμο γιατί αντιμετώπισε τον Στάλιν, που ήταν ακόμα μεγαλύτερο μυαλό απ’ αυτόν.

–Ένα βιβλίο που αποδεικνύει ότι οι αμερικάνοι αστροναύτες δεν προσγειώθηκαν στο φεγγάρι και όλα τα ευρήματά τους από τη σελήνη ήταν πλαστά.

–Ένα βιβλίο που αποδεικνύει ότι οι θεωρίες του Λυσένκο ήταν σωστές.

–Ένα βιβλίο που αποδεικνύει ότι ο Μπόρις Γέλτσιν πέθανε το 1996 και αντικαταστάθηκε από τον δίδυμό του αδερφό.

-Ένα βιβλίο που αποδεικνύει ότι ο Στάλιν δολοφονήθηκε το 1953 ως αποτέλεσμα μιας εβραϊκής συνωμοσίας της οποίας ηγούνταν ο Χρουντσόφ.

-Ερωτήματα για το Ολοκαύτωμα των Εβραίων”.

Αν αυτό δεν αρκεί, επειδή προέρχεται από “αντισταλινική” πηγή, ας δούμε τι λέει ο ίδιος ο Φουρ, ο οπαδός του Μούχιν, που οι φωστήρες του Ριζοσπάστη παραθέτουν ως αυθεντία. Στον διαδικτυακό τόπο του (<http://chss.montclair.edu/english/furr/>) ο Φουρ, όχι μόνο ομολογεί τον αντισημιτισμό και τσαρλατανισμό του Μούχιν, αλλά και ότι, ακόμη, είναι εχθρός του κομμουνισμού και χρησιμοποιεί κατά κόρον αντικομμουνιστικές πηγές. Αναφερόμενος στο βιβλίο του Μούχιν *Ubiystvo Stalina i Beriia* παρατηρεί:

“Αυτό το βιβλίο του Μούχιν απορρίπτεται συχνά [...] με το επιχείρημα ότι έχει κάνει παρατηρήσεις που μπορεί να ερμηνευθούν ως αντισημιτικές [...]. Αυτό το γραπτό δεν αντλεί [...] από εκείνα τα αποσπάσματα που μπορεί να εννοηθούν ως αντισημιτικές δηλώσεις. Ο Μούχιν έχει επίσης υποστηρίξει εκκεντρικές θέσεις σε μερικά θέματα [...]. Το ίδιο μπορεί, και πρέπει, να ειπωθεί όταν παρατίθενται αντικομμουνιστές ειδικοί [...]: δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν, κάποτε, να έχουν μερικές πολύτιμες συλλήψεις. Και, ασφαλώς, ο αντικομμουνισμός κανονικά ευθυγραμμίζεται στενά με τον αντισημιτισμό. Ούτε κομμουνιστής ούτε Εβραίος, ο Μούχιν δείχνει μια εχθρότητα και προς τα δυο, αλλά δεν είναι ούτε συμβατικός αντικομμουνιστής, ούτε συμβατικός αντισημίτης”.

Όπως βλέπουμε, ο Φουρ αναγνωρίζει ότι ο Μούχιν είναι ένας αντικομμουνιστής αντισημίτης, παρηγορώντας μας με τη μη “συμβατικότητά του”. Αυτό όμως μετά βίας συνιστά παρηγοριά, καθώς η “διαφορά” είναι ότι, ενώ οι “συμβατικοί” αντικομμουνιστές-αντισημίτες προσπαθούν να διατηρούν μια επίφαση “σοβαρότητας”, ο Μούχιν ξεπερνά κάθε όριο απάτης και γελοιότητας. Κάτι που αληθεύει τελικά και για τον ίδιο το Φουρ, ο οποίος παρουσιάζει τον Στάλιν, και ακόμη τον δήμιο Μπέρια, ως ακραιφνείς δημοκράτες, οπαδούς τού “Όλη η

εξουσία στα σοβιέτ”(!).

Καταλαβαίνουν άραγε στο Ριζοσπάστη από τι γκαιμπελίσκους και φασιστοειδή πιάνονται, στην προσπάθειά τους να νεκραναστήσουν τον Στάλιν; Κι αυτό δεν είναι τυχαίο, αφού ένα τέτοιο έργο μόνο από γκαιμπελίσκους μπορεί να εκπληρωθεί.

Αλλά, πέρα από την ανυποληψία των Μούχιν και Φουρ, αρκετά “στοιχεία” που προσκομίζουν μόνο πειστικά δεν είναι. Αναφέρεται ως απόδειξη ότι η απόφαση του ΠΓ για εκτέλεση των Πολωνών δεν είναι γνήσια, ότι “είχε, μεταξύ άλλων, τις υπογραφές των Καγκάνοβιτς και Καλίινιν, οι οποίοι ωστόσο ήταν απόντες από τη 13η Σύνοδο του οργάνου το Μάρτη του 1940” (βλ. το άρθρο του Α. Γκίκα). Αυτό όμως δεν αποδεικνύει τίποτα, γιατί θα μπορούσε κάλλιστα να την υπογράψουν αργότερα. Ακόμη, σχετικά με το σημείωμα του Σελέπιν, αρχηγού της ΚGB στα 1958-61 και μέλους του ΠΓ του ΚΚΣΕ στα 1964-75, στα 1959 προς τον Χρουστσόφ, όπου ομολογείται η εξόντωση 21.857 Πολωνών, επικαλούνται ότι “ο Σελέπιν αρνήθηκε γνώση του κειμένου που υποτίθεται πως φέρει την υπογραφή του. Τουναντίον, ερωτηθείς, δήλωσε πως οι γνώσεις του για το Κατίν την περίοδο που ήταν επικεφαλής της ΚGB περιορίζονταν στα εκάστοτε δημοσιεύματα του Τύπου...” (Α. Γκίκας, ό.π.). Μια τέτοια δήλωση όμως, από τη μεριά ενός τόσο υψηλόβαθμου στελέχους, μόνο σαν αφελής και ένοχη προσπάθεια συγκάλυψης μπορεί να εκληφθεί. Οπωσδήποτε, είναι λίγο απίθανο ο επικεφαλής της ΚGB να γνώριζε για το θέμα μόνο ό,τι έλεγαν οι εφημερίδες. Τέλος, ούτε το ότι οι εκτελέσεις των Πολωνών έγιναν με γερμανικά όπλα αποδεικνύει κάτι, αφού είναι σαφές ότι η ΚGB θα έπαιρνε τα μέτρα της για να σβήσει τα ίχνη του εγκλήματος. Αντιστρέφοντας το ερώτημα, αν οι ναζί ήθελαν να στήσουν προβοκάτσια, το φθινόπωρο του 1941, όπως διαβεβαιώνει ο Μ. Μαίιλης, θα ήταν τόσο ηλίθιοι ώστε να χρησιμοποιήσουν γερμανικά όπλα; Δεν θα προτιμούσαν κάποιο τύπο σοβιετικού πιστολιού, από αυτά που λαφυραγωγούσαν μαζικά στον πόλεμο με την ΕΣΣΔ;

Οι αναφορές σε αντικομμουνιστές στο ΚΚΕ δεν περιορίζονται στους Μούχιν και Φουρ. Ανάλογης ποιότητας πηγές επικαλούνται στις “Θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για

το Σοσιαλισμό” για το 18ο Συνέδριο. Ενδεικτικά αναφέρουμε τον αμερικανό πρεσβευτή στην ΕΣΣΔ Τζόζεφ Ντέιβις (στη μαρτυρία του ως θεατή των Δικών της Μόσχας στηρίζουν τη θέση ότι ο Μπουχάριν είχε γίνει πράκτορας, θεωρώντας την ίσως πιο έγκυρη από του “μισητού” Χρυστόφ) και τον Λούντο Μάρτενς (για τον ωμό αντισοβιετισμό του οποίου, τη σύνδεσή του με νατοϊκούς, αντικομμουνιστές παράγοντες κ.λπ., έδωσε στοιχεία ο Γ. Ρούσης στον προσυνηδριακό διάλογο του ΚΚΕ, Ριζοσπάστης, 2.11.2008), χωρίς να τον αντικρούσει κανένα από τα λαλίστατα σαΐνια του Ριζοσπάστη.

Φυσικά, οι δημοσιολόγοι του ΚΚΕ μπορεί να φωνασκούν περί Γκαίμπελς κ.ο.κ. Με το να επικαλούνται τους Μούχιν και τους Μάρτενς, όμως, αποδεικνύουν τελικά πως οι ίδιοι είναι εφάμιλλοι, αν όχι χειρότεροι, πλαστογράφοι. Και ότι, σε κάθε περίπτωση, κίνητρό τους δεν είναι η ιστορική αλήθεια, ούτε η υπόθεση του κομμουνισμού, που δήθεν μονοπωλούν...

Χρήστος Κεφαλής, φυσικός, συγγραφέας

Αλέκα Παπαρήγα για Στάλιν

Στάλιν και Μίκης Θεοδωράκης

Φεύγοντας από τον Ριζοσπάστη, πραγματική έκπληξη προκαλούν οι θέσεις του - μέγιστου μουσικά- Μίκη Θεοδωράκη, για το φαινόμενο Στάλιν. Κατά τον Μίκη Θεοδωράκη λοιπόν, όπως δήλωσε σε ραδιοφωνική εκπομπή, ο Στάλιν ήταν απλά «ένας σκληρός ηγέτης» που «δεν σκότωνε αθώους, αλλά εχθρούς», μετά από «ορισμένες συλλήψεις», η δε σύγκρισή του με τον Χίτλερ, είναι «αστεία πράγματα»...